

ستورو کي تالټوم

(شعري ټولگه)

Ketabton.com

شاعره: زرلبنته حسيني

۱۳۹۴ لمریزکال

ستورو ڪي تالٽوم

شاعرہ:

زرلڻبت حسيني

۱۳۹۴ ل ڪال

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: ستورو کې تا لټوم

شاعره: زرلښت حسيني

خپرونډی: د افغانستان ملي تحریک، فرهنگي خانګه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

کمپوز/ډیزاین: هدايت الله عادل

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م

د تحریک د خپرونو لړۍ: (۱۱۹)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسوولیت لیکوال پورې اړه لري.

د کتاب ځانگړنې:

د کتاب نوم : ستورو کې تا لټوم
شاعره : زړلبنته حسيني
کمپوز او ډيزاين : هدايت الله عادل ۰۷۰۰۸۱۴۲۴۴
چاپشمېر : ۱۰۰۰ ټوکه
چاپ وار : لومړی
چاپنېټه : ۱۳۹۴ لمريز

ستورو کې تا لټوم

شاعره
زړلبنته حسيني

دالی

د ادب مینه والو ته !
 هغو دوستانو ته چې تل یې زده کړو ته
 هڅولې او نازولې یې !
 حسيني

ستورو کې تا لتوم

ستور کې تا لتوم دا د ځوانې شاعرې اغلې زړلښتې حسېنې در بېمه شعري ټولگه ده چې د خپل شاعرانه خیال انځورونه مې له سترگو تېروي او د خپلې مینې د نړۍ له نندارتونه راته د شعر په ژبه د نیمگړو هیلو او ارمانونو کیسې کوي . وایي چې له ماشو متوبه مې په زړه کې د شعر مانۍ ودانه وه شاعرانه خیال به مې د مینې انځورونه جوړول دا انځورونه ورو ورو لفظونه شول ، هنرونه او پیغامونه شول د نظمونو او شعرونو په بڼه له خولې را ووتل ، او کتابونه شول ، زړه مې غواړي د انسانیت مقام ، د مینې معنا ، د مرستې فرهنگ ، د تمدن لاره ، د سولې او امن پیغام ، د ورور ولۍ اواز او د زغم کولتور د شعر په ژبه تعریف کړم او له دې لارې زړونو ته لاره پرانیزم تر څو له مرگه وروسته هم ژوندۍ پاتې شم .

وايي چې هر شاعر د یو شعر لپاره پیداوي زړلښته به شاعري کوي او د شعر په رنگینه نړۍ به خپل مرام ته د رسېدو لاره لندوي خو هغه شعر ته به کله رسي چې دا یې دې نړۍ ته را بللې ده ، سره له دې چې پر ځینو پنځونو یې ابتدال سیوری کړی خو تمه ده چې راتلونکي هغه به یې د ژوند ، ملي دردونو ، او انساني هیلو له هنره ډکې پیغامې کېسې زموږ مخې ته کیدی دا لا اوس هم تنکۍ پېغله ده د ژوند کم سپرلۍ یې تر شاه پري ایښي خو پنځونې یې زیری راکوی چې د شعر نړۍ یې د عمر په پرتله ډېره وده کړې که ژوند ورسره یاري وکړه لیرې نه ده ، چې د شاعرانه هنر هغه خواږه به یې هم وڅکو چې پښتو رنگینه شاعري او ادب ورته سترگې پر لار دی .

حسینې د هغو زړونو په لتون پسې راوتې چې د ژړا پر ځای د خدا په تمه ده ، د غمونو او نفرتونو له امله ویجاړ زړونه په مینه رغول غواړي ، گروهې او عقیدې ته د تسلیم سر ټیټوي ، د مور په نوم د هېواد او د هېواد په نوم د مور د مینې درناوی کوي حسيني له یوې خوا خوږې افغانې په توگه وطن ته لاس په دعا ده خو د

په حسيني د غم باران دی تا ته څه پته ده
يووالی او پيوستون يې ارمان دی له بد مرغی ، هجر او بيلتونه کرکه لري او د
بيوسۍ او بې کسی نه بيزاره ده

مرگيه راشه نور طاقت زه د هجران نه لرم
بې له وصاله زخمي زړو ته بل درمان نه لرم
زه حسيني يې نن د مينی توبه گاره کړمه
نور نو طاقت د بيوسۍ او د گذران نه لرم
د مجازي مينی په بهانه د حقيقي مينی ترجماني کوي :

قبلومه تهمتونه ستا د مينی
که دې درد که پرهرونه ستا د مينی
غمازان مې بلوي په زړه اورونه
چې ليدلي مې خوبونه ستا دمينی

په پای کې اغلې زړښتې حسيني ته د لا نورو ښو پنځونو او هنرونو د نذرانې په
هيله .

درښت

اورنگ صميم

کولتور کلپ

۱۳۹۴/۱۲/۱

خپل بري راز بيا د مور په دعا گانو کې لټوي ، خپل محبوب ته تر اسمانه په لوړه
مينه درناوی کوي حسيني د زمانې پر جبر او ظلمونو اوښکې تويوي او پر هنري
لفظونو يې غندي

ظالمه زمانه ده چې کعبه مې هيروي
ولاړه چې لمانځه ته شم سجده مې هيروي
دا ځکه مې څڅيري اوښکی نن له تورو سترگو
تیارو کې يم ولاړه خو ډيوه مې هيروي
که ستا مينی ته گرانه تر اسمانه ختی نه شم
خو ستا د ليدو لاره هم کوڅه مې هيروي
حيرانه حسيني شي لاس تر زڼې ستا تصوير ته
د کور کلي رقيب چې ستا څېره مې هيروي

حسيني د بد مرغیو پر لاره د افغانانو روان اغزن يون غندي ، د پرمختگ په لور له
او رده انتظاره غمځېلې او وير ژړلې ده او د مينې پر لاره د جانان له تش راتگه يې
هم د خوښۍ احساس په ټوپونو دی

که مې شي ختم انتظار اوښکې به نه تويوم
که مې جانان راشي پر لار اوښکې به نه تويوم
حسيني دا خلک ناپوه دي مينه نه پيژني
مينه ده ژوند ، مينه وقار اوښکی به نه تويوم

د حسيني شاعري د نيمگړو ارمانونو او خوږ من زړگي اواز دی او په وړو وړو
سلگيو د غم شېبې تيروي .

دا چې نيمگړی مې ارمان دی تا ته څه پته ده
ماشوم زړگی مې والله وران دی تاته څه پته ده
وړې وړې سلگی وهمه گرانه تا يادوم

زما خبرې

پتمنو لوستونکو !

له ما شومتوب څخه مې هيله دا وه، چې شعرونه وليکم او په مجلو ، اخبارونو کې چاپ او بالاخره د شعرونو ټولگه چاپ کړم .

الله جلّ و علاه مې هيله په شپږم ټولگې کې پوره کړې او کله چې مې د لېسې دوره پای ته ورسېده، نو لومړنۍ شعري ټولگه مې (په ځمکه ستوري) د چاپ په گانه سمبال شوه.

دا چې د ادب لمن ډېره پراخه ده نه پوهېږم چې دا کار به تر کومه ځايه په ښه توگه ما سرته رسولی وي او دا پرېکړه تاسو او محترمو استادانو ته پرېږدم.

بل دا چې دا پوښتنه مدام زما ملگرې له ما کوي چې څنگه شاعره شوې ؟ او وايي چې شاعر بايد مټين وي، زه دا خبره نه رد کوم ځکه هر کار پرته له مينې شونې نه دي زه هم په ادب مټينه يم هيله مې هم همدا ده چې د ادب له ستورو څخه يوه زه اوسم ، او دا هم بايد هيره نه کړو چې که ستاسو هنري تنده زما په غزلونو او شعرونو نه ماتېږي، نو لا ډېر پسرلي راته په تمه دي، که ژوند راسره وفا وکړي انشاء الله خپلې پېرزوينې به په ښه ډول تاسو ته ورسوم .

په اخيره کې له خپلې کورنۍ د خپلو ټولو درنو استادانو هريو ښاغلی شمس الحق دوست، ښاغلي اکبر شېر ، توريالي مانخيل څخه او خپلو محترمو همصنفيانو او دوستانو څخه نړۍ مننه چې تل يې د شعرونو ليکلو ته هڅولې

يم.

سريزه

هره شاعره او هر شاعر د شعر لپاره خپله نړۍ لري، خپل فکر لري، خپل ارمان لري، او خپله اراده او هوډ، هغه دا چې شاعر په دې پوهېږي، چې زه ولې شعر ليکم ، چاته يې ليکم او څه ليکم؟ شاعر هغه مسافر نه دی چې د شپې تېرولو لوری ورته معلوم نه وي، بلکې هغه څوک دی چې د منزل په لومړي قدم خپل منزل ته د رسېدو اراده لري، خو دا ارادې بيا يو ډول نه دي، دا مزلونه او سفرونه په يولور نه دي، څوک د مجاز ښار ته روان دي او څوک د حقيقت ، څوک په خپله شاعرۍ کې د نفس د طغيان سرزنده غږوي، او څوک بيا د بغاوت پر وړاندې د مبارزې غږ پورته کوي، څوک ځان غواړي او څوک جهان، د شعر شاعر شعري ټولگه د يوې هېندارې په ډول ده، چې د شاعر يا شاعرې پټه نفسي دنيا پرې ښه څرگندېدای شي، موږ که د شاعر ذوق او فکر لوري معلومو او يا په دې ځان پوهو چې د شاعر نفساتي دنيا له څه جوړه ده، دا ځواب د شاعر په شاعرۍ کې موندلی شو.

زه د خپل عادت له مخې ځان د دې حق نه ورکوم چې د چا په شعرونو کې کره کتنه وکړم، دش عر ارزونه د لوستونکو کار دی، پدې ټولگه کې موږ د اغلې زړلښتې حسيني شعرونه لرو چې د هغې د زړه او ارمان کيسه کوي.

زه اغلې زړلښتې ته د دې کتاب د چاپ له امله مبارکي وایم .

درنښت

اميد

له تاسو هم نړۍ مننه او هيله مې داده چې د خپلې خور شعرونه د خپل ذوق له
مخې ولولئ.

نور مو په هغه ذات سپارم کوم چې زموږ بېرته تگ د هغه په لور وي.

په مينه او ادب

زرلښته ((حسيني))

درونځه

۱۳۹۴ - ۱۲ - ۳

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلابېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كال د كې پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملي كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د بنسټيزې په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

نعت شريف

لاس په دعا درته دا ټول ستا امتيان دي نبي
داستا لپاره تېر له سره هم له ځان دي نبي

چاچي ليدلي دي داستا بڼكلي صورت او سيرت
هم منور دي هم ښکمرغه قدردان دي نبي

په مدينه منوره کي شو يو ستوري پيدا
ستا په راتگ خوښي ټول له مخي مؤمنان دي نبي

ډېر مهربانه وي په هر يتيم مسكين له ځانه
نيکو خويوته دي حيران پيغمبران دي نبي

يې اولين هم اخيرين سر دار د ټولې دنيا
ځکه په تلو دي هممه واړه پرېشان دي نبي

حمد

له هرڅه نه خبردار دي رب زما
هم د دوه کونړو واکدار دي رب زما

له هغه نه نوراني نشته دنيا کي
چي ويلې چاته يار دي رب زما

هم رحمن دي هم رحيم پر مخلوقاتو
خو په خواکي هم قهار دي رب زما

هم احد او هم صمد دي سيال يې نشته
ځکه لوی پرور دگار دي رب زما

حسيني وايي پادشاه د کائيناتو
هم ستار دي هم غفار دي رب زما

۱۳۹۱/۸/۲۲

درونټه

نوي کال ته

په سرو گلونو مې ښايسته افغانستان ښکاري
راغلی ښکلی نوبهار مې په جانان ښکاري

دا چې خوشبويه وي د شپې نه تر سهاره پورې
داسې خوشبوی نه په پاریس نه په جاپان ښکاري

ما مې د غاړې املونه يې له گلو جوړ کړل
دا نورې پېغلې د نارنج کل په ارمان ښکاري

چې غرونه دښتې مو رنگینې لاله زار شولې
بيا پرې باران لکه د ستورو په اسمان ښکاري

د ادب ستورو قافلو ترې هنرونه زده کړل
(حسیني) تاته لاس تر ځنې شاعران ښکاري

۱۳۹۱/۹/۲

غزل

زړگيـه تاپسـې دنيا لټـوم
هم د اسمان ستورو کې تا لټوم

پوهېرم عشق مې له غمو ډکه ده
نن ژړا گانو کې خندا لټوم

راشه د خدای نه ویره وکړه اشنا
په وران وطن کې مينه ستا لټوم

په لار د مينې مې سوگند کړی دی
هره جفا کې دې وفا لټوم

حسیني وايي ژوند مې ستا مينه ده
خير که نن ځې سبا دې بيا لټوم

۱۳۹۴-۱۱-۲۵

مورجانې

چې يم ژوندی ستا به کومه زه عزت مورجانې
پیدا به نه کړم په دنیا ستا محبت مورجانې

دي شفقت ته دې حیرانه سرداران ددنيا
هم يې ستايلي دی هرځای کې ستا همت مورجانې

ستا دعا گانې راسره دي په هر ځای کې ځکه
ته نیکمرغی ته يې زما د زړه راحت مورجانې

احسان دې موږ په دې دنیا پوره کولی نشو
تر خپلې وسې به کوم درته خدمت مورجانې

چا چې د مور نازونه وړي دي په ژوند ((حسيني))!
هغه مدام دي بريالي او په عزت مورجانې

۱۳۹۱/۱۱/۱۴

درونټه

اوبنکې به نه تويوم

که مې شي ختم انتظار اوبنکې به نه تويوم
که مې جانان راشي په لار اوبنکې به نه تويوم

څوک وايي مينه ده لوی غم او څوک يې بولي بنادي
چې سر مې شي له مينې څار اوبنکې به نه تويوم

نادان جانان مې زړگی ولې له گوگله باسي
که شم مرگي لره تيار اوبنکې به نه تويوم

د مينې درد که مې په زړه راته زخمو نه جوړ کړي
زه قبلوم به يې په جار اوبنکې به نه تويوم

مينه ده دومره په ماگرانه ترېنه نه تېرېږم
که شي په قار مې مور اوپلار اوبنکې به نه تويوم

((حسيني)) دا خلک ناپوه دي مينه نه پېژني
مينه ده ژوند مينه وقار اوبنکې به نه تويوم

۱۳۹۲ - ۵ - ۱۵

تاته ڇه پته ده

دا چي نيمگري مي ارمان دي تاته ڇه پته ده
ماشوم زړگي مي والله وړان دي تاته ڇه پته ده

هره لحظه مي تصور کي ولي گرانه ته يي ؟
اوس مي ژوندون بي له تا گران دي تاته ڇه پته ده

نصيب مي خوار دي ولي تانه به گيله کومه
ځکه دا ستا مينه زندان دي تاته ڇه پته ده

کومه هره قسمه زړگي ته مي هر وخت نصيحت
زما نصيحت ته تل حيران دي تاته ڇه پته ده

وږي وږي سلگي وهمه گرانه تا يادوم
په حسيني دغم باران دي تا ته ڇه پته ده

۱۶-۳-۱۳۹۲ درونټه

غزل

ظالمه زمانه ده چي کعبه مي هيروي
ولاږه چي لمانځه ته شم سجده مي هيروي

دا ځکه مي څڅيري او بنکي نن له تورو سترگو
تيارو کي يم ولاږه خو ډيوه مي هيروي

که ستا ميني ته گرانه تر اسمانه ختي نشم
خو ستا د ليدو لاره هم کوڅه مي هيروي

له تانه هم خفه کله له خانه په سلگو شم
غمو کي شمه ډوبه حوصله مي هيروي

حيرانه ((حسيني)) شي لاس تر زني ستا تصوير ته
د کور کلي رقيب چي ستا څېره مي هيره وي

۱۵-۲۱-۱۳۹۲

امرځېل

د اوښکو ترجمان

زما د اوښکو ترجمان دی ترې پوښتنه وکړه
ډېر درديدلي مې زړه وران دی ترې پوښتنه وکړه

چا ويل وکړه ښه ښه ورتنه دعا ونه کړي
بيا چې بند شوی مې زبان دی ترې پوښتنه وکړه

زما د هيلو جنازې به هيڅ چا نه کتلې
ورباندې ډک اوس قبرستان دی ترې پوښتنه وکړه

په لويه لاره شوم نيمگړی دا مې څه گناه ده
اوس هر ارمان مې پرېشان دی ترې پوښتنه وکړه

دا چې نن داسې بې حسابو اوښکې ځي مې په مخ
له ((حسيني)) چې گريزان دي ترې پوښتنه وکړه

غزل

دا ستا مينه زما گرانه لوی عزت دی
ای ژوندونه اميد ستا هم حقيقت دی

راته ځان ولې پاچا، پاچا ښکارېږي
چې مې کله نه ستا کړي محبت دی

ټول ژوندون دې غلامي منم په سترگو
له اخلاصه مې ارمان ستا د وصلت دی

د رقيب خوا کې مې ختمه هوښياري شي
نه پوهېږم دا مې څرنگه قسمت دی

شي روانې مې په سرو انگو اوښکې
حسینې دا محبت دی که قیامت دی

۱۳۹۱-۱۱-۲۵

سپين غر هوټل

مرگيه راشه

مرگيه راشه نور طاقت زه د هجران نه لرم
بي له وصاله زخمي زړه ته بل درمان نه لرم

مشكله كار دى چې به مات زړگى مې بېرته روغ شي
راشه ژړېږي راته نور زړه كې ارمان نه لرم

د تمام عمر خاطر ما يې په ليمه قبول كړ
اوس مې د اوښكو حساب زه لكه باران نه لرم

سوزم ايره شوم ولې مخ رانه په بل اړوي؟
راشه دې لويې دنياگۍ كې قبرستان نه لرم

زه ((حسيني)) يې نن له مينې توبه گاره كړمه
نور نو طاقت د بېوسۍ او د گذران نه لرم

۱۳۹۲ - ۲ - ۲

ننگرهار پوهنتون

غزل

داستا مينه زما گرانه لوى عزت دى
اى ژوندونه اميد ستا هم حقيقت دى

راته ځان ولې پادشاه ، پادشاه ښكارېږي
چې مې كله نه ستا كړې محبت دى

ټول ژوندون دى غلامي منم په سترگو
له اخلاصه مې ارمان ستا د وصلت دى

د رقيب خوا كې مې ختمه هوښياري شي
نه پوهېږم دا مې څرنگه قسمت دى

شي روانې مې په سرو سترگو اوښكې
حسينې دا محبت دى كه قيامت دى

۱۳۹۱ - ۱۱ - ۲۵

سپين غر هوټل

بدقسمته ليلا

زړه خو مې چوي له ډاره نوم دې اخیستلی نشم
زه بدقسمته لېلا تاله زړه وېستلی نه شم

راته ښکاره شوې په نړۍ کې فېلسوف په رښتیا
اوس چې غمونو ته دې گورم دا زغملی نه شم

ما هم د مینې د دنیا قانون لانه وه لوستې
اوس چې یې لولم شم حیرانه دا لوستلی نشم

تصویر مې ستا زړه ته نږدې کړ په ژړا شومه زه
ته شوې بې درده خپل حالت ته مې کتلی نشم

دا خو پوهېږې چې هر چاته عزت گران دی اشنا
دا خپل نادان زړه پوهوم خو پوهولی نشم

حسیني څنگه دې کړم زه سترې ستومانه له ژوند
اوس چې دا سترې ژوندون لیکمه لیکلی نشم

د نوي ځوان غږ

گرانې وهم د رته زنگونه سیمکارت مه بدلوه
درته لېږم کړیډتونه سیمکارت مه بدلوه

خندا دې ښه ده خو افسوس چې مې لیدلی نه یې
وکړه په ما باندې نازونه سیمکارت مه بدلوه

په نیمه شپه کې چې رایاده شي پاڅېرمه ژر
پټ پټ درلېږم مسجونه سیمکارت مه بدلوه

چې تلیفون دی وي خاموشه سرگردانه گرځم
الله خومات دی کړه لاسونه سیمکارت مه بدلوه

حسیني گوره چې د دغو خلکو کار ونه کړې
درته به درکړي فریبونه سیمکارت مه بدلوه

۳ - ۲ - ۱۳۹۲

امرخیل درونټه

غزل

شپه شوله اوږده خو اشنا رانگی
مړه شوله ډیوه خو اشنا رانگی

ما یې انتظار له اعتبار کاوه
رایې کړه دوکه خو اشنا رانگی

ایښي مې خالونه وو تندي باندې
ځکه کړم گیله خو اشنا رانگی

څوک به یې نیولې سترگو لاندې وي
ماته شو غصه خو اشنا رانگی

ځکه خو یې نن دا برالا وایم
شوم ورنه خفه خو اشنا رانگی

ما ((حسيني)) نه گوري دا څه چل دی
ما کړلو مېلمه خو اشنا رانگی

غزل

د خدای لپاره نور راته پېغور مه راکوه
ولاړ دي رقیبان لمبې د اور مه راکوه

له غمه به دې مرمه یوه ورځ واوړه له مانه
که نه غمونه نور درې او څلور مه راکوه

زه یمه سرگردانه هرې خواته ستا لپاره
نو بیا راته پېغور د سر سرتور مه راکوه

زخمونه دې راکړي خو طیب یې همداته یې
راځه اشنا خندا د کلي کور مه راکوه

خدای خبر مینه ده که شوی انقلاب دی
د عمر حیرانتیا په هریو لور مه راکوه

که مرم او که رغېرم ((حسيني)) تایادومه
بې درده ډار د مړینې او د گور مه راکوه

۱۲ - ۸ - ۱۳۹۱

ننگرهار پوهنتون

پڻبنتي مڀرمڻي

په علم او فن دی ځان سينگار کړه پڻبنتي مڀرمڻي
حيران دی ځان پوري اغيار کړه پڻبنتي مڀرمڻي

ته د غازي امان الله او ميرويس خان لورکی يې
لوړه پټکی د هغه د پلار کړه پڻبنتي مڀرمڻي

لکه د شمعي ځان سيزه بل ته رڼا ورکوه
دغه مراد ته ډېر تلوار کړه پڻبنتي مڀرمڻي

دی مو هېواد سترگي په لاره ستا خدمت لپاره
ختم يې دغه انتظار کړه پڻبنتي مڀرمڻي

ستا په خدمت باندې وياړېږي حسيني همېشه
سر له وطنه ځينې ځار کړه پڻبنتي مڀرمڻي

ستا د مينې

قبلومه تهمتونه ستا د مينې
که دی درد که پرهرونه ستا د مينې

خير که شپې ورځې ژړېږمه جانانه
ما منلي ماتمونه ستا د مينې

غمازان مې بلوي په زړه اورونه
چې ليدلې مې خوبونه ستا د مينې

يوه ورځ به مې له درده زړگی وچوي
انبار شوي دي غمونه ستا د مينې

حسيني تل په ژړا کې په خدا شم
چې رايا د شي جنتونه ستا د مينې

درونټه

۱۳۹۲ - ۱۰۲۲

زما ميلمه دی

زما د زړه سلطان زما ځيکر زما ميلمه دی
روژه او برات پرېږده چې اختر زما مېلمه دی

تر څو به زه گرځېږمه د عشق په لده ځمکه
دا نن مې د ژوندون اسمان کې لمر زما مېلمه دی

زه حسن خويي ستا يم لږه يمه په سوچو کې
دا ځکه مې د کور کلي نظر زما مېلمه دی

دا هسې رقيبې رانه چاپېره نن گرځېږي
خبر دي چې زما بڼکلی د لبر زما مېلمه دی

حيرانه ((حسيني)) شي ورته ځکه ځير ځير گوري
الله خبر چې دا څنگه بشر—زما مېلمه دی

۱۳۹۲ - ۲ - ۱۸

امرځېل

غزل

چې مې کړی ستا د مينې هر سفر دی
په لمحہ لمحہ مې څړيکې هر پرهر دی

کله ژپړم کله خاندنم شمع حيرانه
لېونی به شم اشنا دا مې باور دی

خپل نامه خواکې مې ستا نامه ليکلی
په همدې خبرې ټول کلی خبر دی

دا د کوم رقيب د ستور دی نه پوهېږم
چې ژوندون په ما او تا باندې محشر—دی

پرېږده وکړي ډېر ظلمونه ستمونه
نن بند کړی يې په ما باندې ور دی

(حسيني) بېشکه خدای دې مهربانه
د قسمت ليکوونکی دا د هر بشر—دی

۱۳۹۱ - ۱۲ - ۲۸

غزل

راکڙي ماته ڏي ڙپا ده خان پڻتون گڻي ته
کڙي ڏي لويه ناروا ده خان پڻتون گڻي ته

ساده مجنونه ليلا ستا په انتظار ناسته ده
په ڙپا ستا ښکلي ليلا ده خان پڻتون گڻي ته

يوه لحظه مې په خدای بي له تانه نه تېرېږي
گيله مې هم گرانه له تا ده خان پڻتون گڻي ته

ما مې زړگي کي څه په مينه ستا نامه ليکلي
رښتيا مې ډاکڙي خطا ده خان پڻتون گڻي ته

ما به رقيب سره دا ستا په سر جنگونه کول
منلي تاد چا ويناده خان پڻتون گڻي ته

حوصله نوره شوه راتنگه (حسيني) پوهېږم
درته مې کږي بس خيرا ده خان پڻتون گڻي ته

د فراغت نه وروسته خپلي لېسې په کتلو

راته په سمه ډاگ بيا بان ښکاري
چمن دی خو زړه مې وړان ښکاري

د مکتب ټول ماشومان اولويان
په مينه مينه راروان ښکاري

افسوس هغه وختونه څومره خواږه
وه پخوا اوس راته ويران ښکاري

په ښکلا گانو به يې څوک نه مېرېږي
ماته د لمر غونډي روښان ښکاري

دي هماغه استادان هغه زده کړې
اوبښکي مې سترگو کي کاروان ښکاري

په اوبښکو ډکو سترگو وايي ((حسيني))
نه مې دوستان نه مې صنفیان ښکاري

غزل

ستا د يادونو به جانانه کيسه هيره نه کړم
تا سره کړي مې سوگند وعده به هيره نه کړم

هسې موسکې شمه ستا خيال کي ليونيانو په شان
تاته ليکلی مې اشنا تپه به هيره نه کړم

خوک له قسمته ځنې ژاړي خوک له تگې دنيا
له دې دوه مخې زمانې گيله به هيره نه کړم

چې شوې دا ياد ولاړه ومه د تهجد په لمانځه
وسوم لمبه شومه هغه شيبه به هيره نه کړم

دامې خطا ده چې په تا مئدمه گرانه
ايستلی سل ځلې توبه به اشنا هيره نه کړم

کړله مې تاته د حسيني، خپله خوره لوپټه
بيا چې دې راکړله اشنا دوکه به هيره نه کړم

۱۳۹۲-۱-۲۸

لتوم

خدای خبر چاپسې دنيا لتوم
خپلو دردونو انتها لتومه

ما د وصال خوبونه ډېر ليدلي
اوس تورتمونو کي رڼا لتوم

چې مې د مينې په لار ايښی قدم
خوا کي پښتو هم مې حيا لتوم

دې فرعونيانو يزيږدانو ته مې
زه د موسی بنسکلی امسا لتوم

چاته شوه مخ د يار کعبه (حسيني)
زه اوس د مخ کعبه د چا لتوم

۱۳۹۲-۱-۱۹

امر خېل درونټه

غزل

په کتلو مې دا وران زړگۍ ودان دی
ورسره لیکلی ما هریو ارمان دی

لټوم يې په څلور کنجه دنيا کې
هم مې ژوند او هم زما ښکلی جانان دی

دې قطار مې اوښکې نن په انگو کې
ځکه نن ورته دا کور کلی حیران دی

پادشاهي مې ورته مينه ده گنلې
سوزیدلی مې زړگۍ يې له هجران دی

تر صورت يې محبوبا هيڅ دي
زما زړه دې هم زما ماه تابان دی

زه يې کله کړم غزل کله سندرې
حسیني ستایلې ما په هر میدان دی

۱۳۹۲ - ۱ - ۲۷

غزل

دا څنگه د بل چا مې اوس خیالونه مېلانه دي
خدا شوه رانه هېره ټول غمونه مېلانه دي

له ډاره له هېسته زه کتلی ورته نشم
دا ځکه يې قارون په شان کبرونه مېلانه دي

نن داسې راته ولې وایې دا مغرور اشنا
د دې کلي مې ټول ښکلي گلونه مېلانه دي

که څو راباندې وکړې اې بېدرده بې وفا
له ما سره ستا ټول عمر یادونه مېلانه دي

په خیال او عاطفه کې مې هنر د حسيني دی
د ژوند هره لمحې کې مې شعرونه مېلانه دي

۱۳۹۲ - ۱ - ۱۸

ننگرهار عالي دارالمعلمين

خومره مې گرانه نن يادېږي ويلي نشم درته
 د زړه په تل کي مې اوسېږي ويلي نشم درته

زه يمه ستا ښکلي ليلا
 نن درته وايمه صفا
 هيره مې ته نه کړې اشنا
 ولاړه يم په انتظار
 سيزلې يم دې بې انگار
 چې گرانه نه مې يې په لار

خومره دردېږم چې بېلېږي ويلي نشم درته
 د زړه په تل کي مې اوسېږي ويلي نشم درته

زه خومره يمه ژړېدلې
 خومره دې يم په اور سېزلې
 په کور کي ټولو يم رټلې
 نو بيا خپل ژوند ته شم حيران
 پوهوې نشم زړه نادان
 تا پسې گرځم سرگردان
 چې گرانه څنگه به پوهېږي ويلي نشم درته
 د زړه په تل کي مې اوسېږي ويلي نشم درته

له ټولو ښکلو نمبر وړی په جهان دی
 لغمانی زما جانان دی

ورته کتلي مې يو ځل دی
 زړه رانه وړی يې په چل دی

په ټولو ښکلو کي مې خوښی همدا يو ځوان دی
 لغمانی زما جانان دی

هم په غيرت کي دی نامدار دی
 هم په همزولو کي هوښيار دی

صرف په ليدو يې اباد شوی مې زړه وران دی
 لغمانی زما جانان دی

ماته له هر چانه بهتر دی
 ليدل يې سم لکه اختردی

حسيني وايي بې له تا ژوند سم زندان دی
 لغمانی زما جانان دی

۱۰۱ ۱۳۹۲ لغمان شريف ، غازي اباد

تصوير دي ڏي له ماسره

هردم يي ڪرڻه تماشه

يي مي ڌ زړه په ڪور ډبره

نه لري ماباندي باور

دعا ڪوم هر مازيگر

چي شي زما ڌ زړه خبر

چي بيا به څنگه حيرانڀري ويلى نشم درته

ڌ زړه په تل کي مي اوسپري ويلى نشم درته

خير که په تا نن اضافه ده

ڌ چا هم خور ڌ چا ورځره ده

ڌ قسمتونو معامله ده

نن چي ژړپري بي گناه

گوري ڌ مينې ڌ سزا

حسيني وايي په رښتيا

چي څومره بيا پښېمانڀري ويلى نشم درته

ڌ زړه په تل کي مي اوسپري ويلى نشم درته

غزل

شم به دي ليلا چي وار خطا نشي

وه گرانه اشنا چي وارخطا نشي

دا ډ پښتني ليلا خـبره ده

يم ستا ډ لربا چي وارخطا نشي

زه به دي له توري تاريکي باسم

يمه دي رڼا چي وارخطا نشي

دا ډ تقيديرونو مسـلي گـوره

خير که يو جدا چي وارخطا نشي

ما او تا راضي يو په چا څه کوو

نه يم بي وفا چي وارخطا نشي

ستا په مينه گوره وفاداره ده

ده (حسيني) ستا چي وارخطا نشي

۲۸ - ۱۳۹۲-۱

درونتيه

غزل

پرون له ډېره درده ما ژړل تا به خندل
ته تللي ما په بيا بيا در کتل تا به خندل

وعده دي راته راکړه ما ويلې چې به ستون شي
له مينې چې دي مخ کړلو ما ښکل تا به خندل

چې ما د خپلو ټولو هدفونو تعبير ته کړې
تا نه منله ما درته ويل تا به خندل

ستايلي مي هر بيت کي هم مي دا درته ويلي
چې نشته مي د ژوند بهير کي بل تا به خندل

دوکه شوه حسيني گرانه په قوم او قبيله دي
يادونه د وصال به مي شمېرل تا به خندل

د رحمان بابا د شعر په طرحه

((ته چې بل په غشو ولي هسې پوه شه
چې همدا غشي به ستا په لور گذار شي))

چې خزان راوستی تا په ننگرهار دی
ارمان پاتي به ستا زړه کي د بهار شي

کوم ظالم خدای رسولي تر اسمان دی
شرمېدلی په جهان په سر د دار شي

عاطفه اخلاص چې نه وي په زرگي کي
بيا به ورکه د ژوندون ترې هره لار شي

چې سيزي په اور باغونه د گلونو
په نصيب به يې نه گل نه به ماليار شي

دين يې هير دی په سياست ځيني نازيري
موږ چې هر څوک مشر کړی دی غدار شي

((حسيني)) نن مو په خوار ملت ماتم دی
په ظالم باندې په قهر به لوی قهار شي

ماشومه یمه

مه ڪوه طمه د جفا زه لا ماشومه یمه
وېرېرم زه له دې دنيا زه لا ماشومه یمه

مه ڪړه گيلې د نفرتونو ڪلی نه پېژنم
ده پوهي زما خطا زه لا ماشومه یمه

یمه ساده څنگه په سترگو کي شوخي وکړمه
څنگه دې پوه کړمه اشنا زه لا ماشومه یمه

شمارمه شپې ورځې چې ګله به راځي جانانه
ستا یمه نن دی که سبا زه لا ماشومه یمه

زه حسيني دې ګرانه ستايم د غزل ګرښو کي
دی مې هر بیت کي نامه ستا زه لا ماشومه یمه

غزل

تر مرګي زه دې يادومه ته مې مه يادوه
ولې به سترګي بدلومه ته مې مه يادوه

مه يادوه مې اشنا اور د جدایی مې بس دی
ستا په نامه خپل ژوند ليکمه ته مې مه يادوه

نادان زړګي له لاسه نن مې اوښکې نه درېږي
په سالو اوښکې پاکومه ته مې مه يادوه

که جرم هم وي ماته ګران يې په والله زړګيه
په جار مې جرم قبلومه ته مې مه يادوه

گيلې کوي ستا هر تصوير ته حسيني له درده
تر لحد تانه هيرومه ته مې مه يادوه

غزل

زما تياره جنازه وه ولې پوه نشولې
دنيا په ماتوره تياره وه ولې پوه نشولې

هک پک دې پاتې کړم مغروره اشنا هغه لحظه
زما د ژوند وروستی لحظه وه ولې پوه نشولې

ما ويل شم به ستا د مينې شهزادگۍ په دنيا
کړۍ مې تا سره وعده وه ولې پوه نشولې

نن چې ژړېږمه د کور کلي خندا دې کړمه
مينه رښتيا که مې دوکه وه ولې پوه نشولې

چې حسيني ته تا د عمر حيرانتيا ورکړله
ژوند مې رڼا ستا په نامه وه ولې پوه نشولې

غزل

ټوله دنيا له تانه څار شه زما ځيگر جانانه
نن بې له تا مې دې په څړيکو هر پرهر جانانه

بنکلی څيره دې ما کعبه او مدينه گڼلې
ځکه هر دم مې ستا په لور دې هر نظر جانانه

له خپلې مينې دې بې برخې کړم گناه مې څه ده
په ما دې پورې کړ د خپل د زړگي ور جانانه

ما ستا د هجر زندان خوب کې هم ليدلی نه وه
ډېره وم خوښه ستا د مينې په سفر جانانه

حسيني نه اوږم له مينې دې بې درده اشنا
يو ورځ ضرور به شي له مرگه مې خبر جانانه

غزل

دا مې باور دی چې به زه لیونی کېرم اشنا
ستا که دا غرور او دا رټلي ځوابونه وي

ستوری د اسمان که شم پروا مې هم پرې نه راځي
خواکې گرانه ستا راته اغزي به ځلابونه وي

کړمه دې شاعره تا دردونه په زړگي راکړل
ته که شې زما بیا به مې روغ د زړه زخمونه وي

دا د بې وسۍ اوښکې تر کومه به کړم تويې گرانه
نه یې شم زغملی چې په څړیکو مې دردونه وي

ژوند د حسيني چې خدای لپاره نور به شا نشې
څو به دا گیلې او دا نیمگړي غزلونه وي

غزل

ژاړم په سروسټرگو خپل سترگې بدلولی نشم
مینه دې غواړم تر قیامت تا هېرولی نشم

د پاکې مینې جزا مه راکوه خدا لپاره
تا به کړم پوه خو گرانه خپل ځان پوهولی نشم

هره لحظه په ما ماتم دی چې جدایې گرانه
مرگ به قبول کړم زړه کې نوم د بل لیکلی نشم

تا پسې ژاړم ځکه نشته مې علاج د زړگي
اوس مې په مخ روانې اوښکې هم شمېرلی نشم

حسینی ستا د وصلت خدای ته دعاگانې کوي
زه په ژوندونې گرانه تا د بل لیدلی نشم

غزل

د ماشومانو په شان تاپسي کړېرمه
تا پسي درېرمه راشه بي وفا

ستا په وعدو او قسمونو مي باور وکړلو
بي گناه کړېرمه راشه بي وفا

ستا د راتلو په طمه لويه لار کي ناسته يمه
تا پسي درېرمه راشه بي وفا

زه دې له پاک الله نه غواړمه زما زړگيه
ولي به بدلېرمه راشه بي وفا

دا ستا په سترگو حسيني نه دا دنيا بڼکلي ده
ژوند ته حيرانېرمه راشه بي وفا

غزل

اوس مي د اوښکو قطارونه شرموي په کلي
د بي وفا جانان يادونه شرموي په کلي

يا به ماشومه وم يا فکر به مي نه رسېدو
اوس مي هر خيال او تصويرونه شرموي په کلي

په نصيحت نه و زړگي نو ما به څه کړي واي
اوس درديلي پرهرونه شرموي په کلي

ما به په ژوند هم د هيچا څپرې ته نه کتلي
اوس چې مي کړي ديدونه شرموي په کلي

حسيني شکر چې لږ لويه شوم نور فکر به کړم
د چا ليدلي مي خوبونه شرموي په کلي

غزل

چې ستا غمونو سره ژوند تېروم
هر لحظه مې په ژړا تېرېږي

ته مې ژړا تعبیرولی نه شي
چې څه په ما سبا بېگانه تېرېږي

ما شهزاده د ټول جهان گيلې
په ما هر درد د ستا جفا تېرېږي

په بې وسۍ مې ته خدا مه کوه
په ما هر درد له غمه ستا تېرېږي

له پاک الله نه حسيني غواړي تا
لحظه لحظه ماتم په ماتېرېږي

غزل

مينه وه بالا خبره نه ومه
شم به يک تنه خبره نه ومه

څومره په اسانه مې زړگۍ درکړو
شي به ته په شا خبره نه مه

خوب کې مې هم دا تصور نه کاوه
شي به د بل چا خبره نه ومه

چا پردې خپل کړي دا مشران وايي
نه منلو ما خبره نه ومه

تر مې اوښکې تلې مې انگو باندې
څه مې وه گناه خبره نه ومه

ما قبوله ستا مينه په جار کړله
نه وم بې وفا خبره نه ومه

شپه به په خيالونو ماسهار کړله
نه به شم ليلا خبره نه ومه

زه حسيني تاله ژونده ستړې کړم
ځکه کړم ژړا خبره نه ومه

د خپلواکۍ ترانه

له هر غلیم نه مو گټلی هر میدان دی
نن مې غږ د ازادۍ د خوږ جانان دی

سرمو ترې څارکړلو نیکونو
په خوږ هېواد مو هم پلرونو
سر پرې بایلي ترڅو ژوندی چې هر افغان دی
نن مې غږ د ازادۍ د خوږ جانان دی

دی دغه خاوره مو عزت
ستاتو د وینو په قیمت
زموږ غیرت ته مو دښمن پاتې حیران دی
نن مې غږ د ازادۍ د خوږ جانان دی

چې مو اخیتنسی استقلال دی
ځکه لمانځلی مو هر کال دی
حسیني وایي زموږ افتخار غازي امان دی
نن مې غږ د ازادۍ د خوږ جانان دی

سندره

قسم دی چې لیدلی مې خوبونو کې بیگاه یې
بې درده په زړه گي مې وربدلی یو ځل بیا یې

زه یم د فکر ټال کې
یې زما خاطر او خیال کې
په طمه ستا وصال کې

زما د خوږ زړگي د ارمانو لویه دنیایې
بې درده په زړگي مې وربدلی یو ځل بیا یې

حیرانه یم غمو ته
ژړا خپلو سلگو ته
غرور او ستا پښتو ته

چې خدايزده گرانه ته د کومې خټې نه پیدا یې
بې درده په زړگي مې وربدلی یو ځل بیا یې

حسیني وایي جانانه
له تایمه پرېشانه
زړه تورمې شو دنیانه

ځي اوښکي مې له سترگو چا ویلي د بل چا یې
بې درده په زړگي مې وربدلی یو ځل بیا یې

غزل

ژوند نه تېرېږي بې له تانه زما
تور شو زړگی مې له دنیا نه زما

چا راته وویل نشته دی دنیا کې مینه
سترگې مې ډکې شوې ژړا نه زما

سترگو ته هره لحظه درېږي مې ستا دروغ او خدا
زړگی مې چوي ستا جفا نه زما

دا ستا په سترگو ماته ښکلې وه دنیا جانانه
اوس مې زړه موړ شو له دنیا نه زما

حسیني ته د شهزادگانو شهزاده گیلې
ځکه گیله مې ده اشنا نه زما

سندره

راځه اشنا په انتظار دا ستا لیلا ناسته ده
بې له تا مري په شور غوغا په واویلا ناسته ده

نه ویني بل ښکلی له تا جانانه
مینه یې ده ژوندون دا ستا جانانه
ډکې دنیا کې نن تنها ناسته ده
بې له تا مري په شور غوغا په واویلا ناسته ده

زړه له تا نشي صبرولی گرانه
ځکه تا نشي هیرولی گرانه
بې له تا ځکه بې نوا ناسته ده
بې له تا مري په شور غوغا په واویلا ناسته ده

دا ستا له غمه زیارتونو پسې
گرځي ملا او تعویزونو پسې
ستا حسیني په نامه ستا ناسته ده
بې له تا مري په شور غوغا په واویلا ناسته ده

سروکی

خومره ٻنکلی میتوب و، ماشومتوبه ٻڙتہ راشہ
خہ منلی لہونتوب وہ، ماشومتوبه ٻڙتہ راشہ

وڙلو مور پلار مڀ نازونہ
خندیدل بہ راتہ ترونہ
وہ پہ ما باندڀ جنگونہ
وہ بہ ٽول زما پہ خیال
چڀ شم لویہ کال پہ کال
شم بہ علم بہ سمبال
سم زما د ناوڀ خوب و، ماشومتوبه ٻڙتہ راشہ
خہ منلی لہونتوب وہ، ماشومتوبه ٻڙتہ راشہ

نازولی پہ خپل مور شوم
بیا ڏیوہ د خپلڀ کور شوم
بیا پہ ٽولو باندڀ زور شوم
وہ خووارہ هغه وختونہ ،
نہ ستم اونہ غمونہ
ومڀ ژوند لکہ گلونہ
ڊک لہ مینڀ میتوب و، ماشومتوبه بہ ٻڙتہ راشہ
خہ منلی لہونتوب وہ، ماشومتوبه ٻڙتہ راشہ

شو پیدا کور کڀ اغیار
راتہ ویڀ لسو پلار
شوم لہ ژوندہ توبہ گار
شومہ ستری پہ رښتیا
چڀ الله مڀ واخلي ساه
حسینی شوم پہ ژڙا

پہ ژڙا چڀ پیغلوتوب و، ماشومتوبه ٻڙتہ راشہ
خہ منلی لہونتوب وہ، ماشومتوبه ٻڙتہ راشہ

غزل

چې مې په يو نظر اشنا وينم نور څه نه وينم
په خدای قسم چې په خداوينم نور څه نه وينم

راته كعبه او مدينه اوس د يار مخ جوړ شو ی
هلتنه مروه هلتنه صفا وينم نور څه نه وينم

يوه لحظه يې له غموژوند تېرولی نشم
د هغه سترگو کې دنيا وينم نور څه نه وينم

خير كه د عشق په سمندر کې دې هم ډوبه شمه
افسوس په دې هلتنه بېرېا وينم نور څه نه وينم

حسيني ستا د مينې تعبير كوي په ژړا
هر چېرې ځان هسې تنها وينم نور څه نه وينم

غزل

چې مې نه شولو جانان په مرگ راضي يم
شو نيمگړی مې ارمان په مرگ راضي يم

شوه زما د پاكو هيلو بېړۍ غرقه
شو گوگل كې مې زړه وړان په مرگ راضي يم

چې په مخ باندې مې ځي پرېشانې اوښكې
چې مې شوې اوښكې ارزان په مرگ راځي يم

پس له مرگه مې بيا ونه كړې ويرونه
نشته وس مې د هجران په مرگ راضي يم

حسيني له بې وسۍ نه په ژړا شوه
ويل يې ژوند ته يم حيران په مرگ راضي يم

غزل

زړه کي ليکلی مې يوازې ستا نامه ده که نه
ځکه ترې ډکه زما ټوله حافظه ده که نه

څه به او چاته د خپل د خوږ زړگی حالت بيان کړم
ډېر دروغجنه دوکه بازه زمانه ده که نه

چې شي راياده لکه ماشوم په شان زه شم په ژړا
ځکه مې تل د خپل تقدير په سرلانه ده که نه

که ته دې مينې ته بل نوم د ليونتوب ورکوي
بيا لېونتوب کي گرانه ستا څومره مزه ده که نه

نده کعبه حسيني دومره په ځير ځير مه گوره
بي وفا يار سره خو گرانه گزاره ده که نه

غزل

والله نامه دې گرانه خپل زړگی کي ما ليکلي
د زړه په مينه مې د مينې ښه دنيا ليکلي

يمه ساده پاده شاعره بي له تا نيمگړې
له تا مې هره گيله وایم ما رښتيا ليکلي

د زړگی زخم مې پرېږده پټی پرې مه لگوه
له مجبوریته مې ژړا هلته خندا ليکلي

پوهېږم دومره مهربانه خوته هم نه ښکاري
ځکه دا ستا د ژبي ما ټوله معنا ليکلي

خنده په ما پورې خندا کوه څه خدای خو شته دی
دې حسيني زړگی کي بيا درته دعا ليکلي

غزل

جدايي کي ستا غمونه دي او زه یم
ملهم نشسته بس زخمونه دي او زه یم

غلي ناسته په هر کنج وایم غزلي
بس د اوبنکو طوفانونه دي او زه یم

ستا په یاد کي چي ضمير مې قضاوت کړي
ټول نیمگري ارمانونه دي او زه یم

په زیارت کي به دې ميني توبه باسم
هلتنه زما د زړه رازونه دي او زه یم

حسني سره شوه غم د ژوند ملگری
ستا راکړي خوابونه دي او زه یم

غزل

ای نصیبه څنگه خوار او زار دې کړم
مینہ کي غمجن او بي قرار دې کړم

روح او د ژوندون ډیوه مې صرف ته وې
سترگو کي جرگه که انتظار دې کړم

هسي زړه زما خانه خراب دې کړو
خلکو ته بیکاره نادان معمار دې کړم

هسي بي گناه زړگی مې ژاري اوس
نه خودې غلام نه خو بادار دې کړم

هسي دې په سپینه خوله نامه اخلم
زه حسيني سم په سر د دار دې کړم

د لغمان جان سندره

نن مې يادېږي لغمان جان زړگي مې وړان دی
نور مې سخت دلته گذران دی گذران

ليلا به ناسته وي گودر کې
زما لپاره مازيگر کې

يم وارخطا ورکړ رانه روح او هم مې ځان دی
نور مې سخت د لته گذران دی، گذران

چې مې يادېږي سپين رخساره
پاتې له مانه شي روزگار زه

اوس پادشاهي مې صرف ديدن د خپل د جانان دی
نور مې سخت دلته گذران دی گذران

سر مې دې تل ترينه قربانه
په هر بچي د لغمان جانه

په حسيني گران په نامه پشپي لسان دی
نور مې سخت د لته گذران دی گذران

(سندره)

مرگيه راشه زړه مې تور له ټول جهان دی
نيمگړی مې ارمان دی په دغه زمانه کې

سوچوکې د اشنا يم
شپې ورځې په ژړا يم
له نصيب په واويلا يم

دا ځکه د ستمگر زما جانان دی په دغه زمانه کې

ځي اوښکې مې بې شماره
کوم دی انتظاره
ته زما د ژوند بهاره

زړه تور مې له هجران دی په دغه زمانه کې

راځه زما دلداره
سوزېږم بې انگاره
ژوندون نه شوم بېزاره

دغم په ما باران دی په دغه زمانه کې

په ځمکه ستوری

ای ژوندونه دانصیب مې ولې وران دی
بې وفا او نارضا زما جانان دی

که هر څو وگورم نه راته راگوري
بیا هم ماته په نړۍ کې قدردان دی

چې دی گورمه په ځمکه ستوری ښکاري
زما زړه دې هم زما د زړه سلطان دی

زما مینه محبت ورته معلوم دی
نو بیا ولې زما مینې ته حیران دی

حسیني به دې نامه زړگي کې ساتي
بیا مې کړی دی سوگند په پاک سبحان دی

ښوونکيه

ته موږ ته ډېر يې قدردان ښوونکيه
زموږ لپاره سرگردان ښوونکيه

تا چې زمونږه اينده ښکلی کړه
ستا پېرزوينې نه قربان ښوونکيه

مقام دې لوړ دی تر اسمانه پورې
دا ذکر شوی په قرآن ښوونکيه

کړې ترقي به دغه وران هېواد مو
ستا په مېړانه او ايمان ښوونکيه

ژوند کې شادابه سر فرازه اوسې
د حسيني دی دا ارمان ښوونکيه

غزل

زه یمه له تا خار گرانه هر وختې خارېږم به
زه یم ستا مالاله ستا مالاله به یادېږمه به

هر کوښښ مې گرانه صرف دا ستا خوښي لپاره وي
ستا نامه لپاره گرانه تل مدام خندېږم به

نه یمه حیرانه ولې دومره بې قراره یم
خیر دی که نن سخته ده یو ورځ ضرور خندېږم به

هېره رانه ټوله دا دنیا په یو خبره شي
نوم چې گرانه ستا واورم ضرور وارخطا کېږم به

گرانه که د ستورو په شان لوړ اسمان ته ورسم
هلته که ته نه اوسې زه خامخا غورځېږم به

هو د حسيني د زړه دنیا په تا ودانه ده
مه کړه ستمونه ستمو کې دې ژړېږم به

سترگې

څوک به مې وچې کړي لمډې سترگې
وبه مې کړي چاته گیلې سترگې

ځان سره عادت لکه سوالگره کړم
چاته به مې کړي نور سوال زاري سترگې

سوچ لا د انجام راسره هیڅ نه و
لا چې به ژړېږي مې د شپې سترگې

هسې د بدبېه دې د پښتو ډېره
ځکه خو مې وکړلې سجدې سترگې

اوس به یې د فراق جېلخانه وتړم
زه حسيني کړم به مې روژې سترگې

غزل

سترگي مې پټې پټې کېږي چې يادېږي راته
دنه زړه مې خوشحاليږي چې يادېږي راته

بس ستا ديدن زما مقصد دی هره خوا گرځم
زړه پوهوم خونه پوهېږي چې يادېږي راته

د زړه برجونه مې ويجاړ دی گرانه وکړمه
صرف په خندا دی ودانېږي چې يادېږي راته

ستا وصال شپې ته اړمانجنه گرانه مړه به شمه
په دې خبر مې خوله خندېږي چې يادېږي راته

حسيني وايي تاويز گر غريب په څه پوهېږي
په تعويزو زړه نه صبرېږي چې يادېږي راته

غزل

گرانه یتیمې په شان ځان لیدلی نشم دلته
روانې اوښکې په گریان لیدلی نشم دلته

نه پیغمبر نه صحابي اونه ولي یمه زه
چې له ما اخلې امتحان لیدلی نشم دلته

زړه ته نږدې مې کړه زه یمه له مودو انتظار
دا د مودو مودو هجران لیدلی نشم دلته

چې وم رڼا ته نو تا ولې کړې تیاري راباندې
له دې تورتم ځان گریزان لیدلی نشم دلته

حسيني وايي غرکه لوړ دی په سر لاره لري
خو ستا د زړه د لار امکان لیدلی نشم دلته

غزل

قسم دی گرانه ستا په انتظار مې زړه خوږېږي
هر څو يې صبروم دیدن ته ستا نه ایسارېږي

کوه په ما نازونه مجبوري مې ستا دیدن دی
افسوس گرانه زخمي زړگی مې ژاړي نه صبرېږي

زه څه وکړمه خدایه یم بې وسه په دنیا کې
د هجر توان نه لري زړگی مې حیرانېږي

هم وبه خاندنم وبه ژاړم وبه کړم فریاد
د مینې نه توبه مې خدایه ولې نه قبلېږي

د مینې طلب گاره دی والله اوس حسینی ده
ستا مینه خپل ایمان گڼي خیر که گنهارېږي

غزل

هسې د دروغو تسلي بې وفا مه راکوه
راته بې درده بې گوزاره ژړا مه راکوه

یمه پیدا که ستا په مینه کې فناهم شمه
نوره پروا راته د ځان او دنیا مه راکوه

شومه ستي زه ستا په مینه کې جانانه زما
اوس تقریرونه د ثواب او گناه مه راکوه

د مینې درد ډېر هوښیاران کم عقل کړې دلته
ورته نامه د پوند ناپوه نابینا مه راکوه

له ځنکدن نه گرانه سخته ده ستا مینه راته
ما حسینی ته نور پېغور د حیا مه راکوه

غزل

خيالونه به دې هير کړم خو يادونه هيروی نه شم
له قيده به دې تېر شم زندانونه هيروی نه شم

ستا پټې مرکې چې مې والله هر دم په زړه راځي
له اوښکو له فرياد ډک غزلونه هير وی نه شم

له ځانه چې شپې مې لږ گناه مې راته ښېږه
د دروغو خنداگانې او نازونه هيروی نه شم

په خوله که مې دا ستا نامه له ډاره اخيستی نشم
خو ستا په سر مې کړې سوگندونه هيروی نشم

د هر چا منت بار شوه حسيني شوه په ژړا ځکه
اوس ولې ډک له اوښکو گريوانونه هيروی نه شم

غزل

زه دې هره لحظه غواړم هير مې نه يې
ښه صفا ياراننه غواړم هير مې نه يې

له تقدير سره مې وسه نه رسېږي
خو اکې ستا زه ديره غواړم هېر مه نه يې

راته ستا د مخ کعبه سترگو ته درېږي
زه يې هر دم سجده غواړم هير مې نه يې

موده شوې گرانه نه مې يې لېدلې
له تصوير دې بوسه غواړم هېر مې نه يې

حسيني وايي ستا مينه مې جنت دی
درنه کلکه وعده غواړم هېر مې نه يې

غزل

گذاره گرانه شوه جانانه اوس هجران سخت دی
زه شومه ځمکه اوس نو وصل د اسمان سخت دی

ژاړمه ځکه چې ستا مینې لېونی کړم اشنا
اوس لېونیانو په شان روغ ساتل گریوان سخت دی

دا عقیده مې ده چې کفر ته مې ونه باسي
پرهیزگاری په خوا کې گرانه دې شیطان سخت دی

دغه رالم حالت زه څومره زخمي کړمه اوس
نبودل د هر پرهیز که هر څومره اسان سخت دی

یا الله ته د چا د زړه هېنداره نه کړې ټوټې
حسیني وایي پوهول د زړه نادان سخت دی

غزل

ستا له غمه سوزیدلې په ځیگر یم
تانه یوسل ولس ځله بهتر یم

چې په فکر داشنا هیڅله نه وسم
ژړیدلې ورپسې شپې تر سحر یم

چا لپاره چې بدنام شوم په عالم کې
هماغه دلبر ویشتلې په خنجر یم

مروره گیله منه یم ترې هسې
هسې زه د جانان لار کې قلندر یم

د اشنا په طلب کور او کلی اور شو
نا امیده اوس د ژوند په هر سفر یم

نصیحت په عاشقی کې کله منم
همېش وایم تل مې روح د خپل دلبر یم

شومه غرقه حسيني ستا په فکرو کې
اوس غافلــه د الله او پیغمبر یم

غزل

نه په تورو نه په سپينو کي وفا شته
چا ويلي دي چي مينه کي خدا شته

په مالالو سترگو هسي انتظار دي
نه وعده اونه خبرو کي رښتيا شته

داسي نه ده چي ښيرا مې نه قبلېږي
خو افسوس د هغه درد کي درد زما شته

د ټول عمر غلامي مې ستا قبول کړه
اورم دا چي غلامي کي ستا گناه شته

حسيني په مرگي نشي — خفه گرانه
دبي وزلو بل ساتونکي خامخا شته

غزل

ستا په نامه به يو غزل وليکم
د ژوندون راز به مکمل وليکم

چي دا د مينې سوال پاتې نشي —
په ډېره مينه به يې حل وليکم

هجران ترمېنځ چي مو رانشي — اشنا
زه به وصال د لارې مل وليکم

که د ې ملنگي ته دې ور خلاص نه کړ
خير به زړگي ته تحمل وليکم

بي وفانه يې چي جفا به وکړي
ستا صفتونه لس که شل وليکم

حسيني وصل دې له خدايه غواړي
ښايست به ستا لکه کابل وليکم

غزل

خندا مې هيره شوه ژړا هم رانه پاتې اشنا
هغه خوبني هغه موسکا هم رانه پاتې اشنا

يم په کوڅو سر د غمونو جنازې مې تړم
بښېرا پرېږده هغه دعا هم رانه پاتې اشنا

باسم به څنگه بې وفا د استا نامه له زړگي
فکرو کي غرقه يم دنيا هم رانه پاتې اشنا

په دې نيمگړې دنيا گي کي دې نيمگړې کړمه
د مينې پای له ابتدا هم رانه پاتې اشنا

حسيني ستا مينه کي داسې لېونی شومه زه
نوم د مجنون او د لېلا هم رانه پاتې اشنا

نه منم

هر څه په سترگو دې منم خو تا جدا نه منم
ځکه يوسف خواکې مې بله ذليخا نه منم

له درده وسوم دا کم عقل خلک وايي راته
لاروی د دوو زړونو ترمنځه دارښتيا نه منم

هسې زړگي مې بېچاره تا په ناحقه گڼي
دارو درمل مې اوس زړگي ته په دنيا نه منم

يمه اسيره دې زندان کي په سلگو په اوښکو
گرانه په مينه کي اوس هيڅکله گناه نه منم

دا دنيا قانون د ستور به نور په خدای سپارمه
ځکه نړۍ کي له هغه ذات بل دانا نه منم

که هزار ځله درته ووايمه لږه به دې
حسني ځان نه بغير بل په تا شيدا نه منم

غزل

تا سوزولي یم په اور جانانه
طاقت مې نه کپري په کور جانانه

خپل ژوند مې گرانه ستا په نوم لیکلی
هم د زپگي مې يې ټکور جانانه

څنگه دې وپوهوم گران يې په ما
هیر رانه دی عقل و شعور جانانه

امتحانونو ورځې لنډې شولې
کتاب کي ستا بنکاري انځور جانانه

ضرور له مرگه به مې ته خبر شي
له حسيني غواړې څه نور جانانه

غزل

د مينې پټ راز درته ویلی نشم
ځکه ستا خیال زه خپلوی نشم

له مجبوري نه به خدا کومه
ځکه دا ستا مخ کي ژړلی نه شم

کاش چې زه نه ومه پیدا په دنیا
اوس بې له تا ژوند تېرولی نشم

د لېونتوب مبارکي مې راکړه
اوس تا هم ځان زه پېژندلی نشم

زخمي زپگی مې اوس په چغو ژاړي
وايي د انور درد زه زغملی نشم

خیر که په ما باندې راځي لوی ماتم
حسینی تال له زړه ویستلی نشم

د رمضان مبارکي مياشت ته

مسلمانانو دا د پاڪ خداي امتحان دي
راغلي رمضان دي د پاڪ الله مهمان دي

ڊکه له نور اوله رحمته
هم د دنيا او اخرته

هم نازل شوي په دي مياشت کي قران دي
راغلي رمضان دي د پاڪ الله مهمان دي

خلاصه يي بنکلي دروازه ده
د دي لپاره چي روژه ده

هم قبلوونکي مو د هر توبې سبحان دي
راغلي رمضان دي د پاڪ الله مهمان دي

هم پشمني يي خوندور دي
لکه برات يي مازيگر دي

حسيني لوي اختر د هر ماڻه اذان دي
راغلي رمضان دي د پاڪ الله مهمان دي

مينه څه ده ؟

مينه ده مينه څه قصه خونه ده
داکوم غزل يا ترانه خو نه ده

نه فزيکونه نه کيميا يادوم
نه ده تاريخ هم جغرافيه خونه ده

نه د نيوتن نه فيثا غورث د قضيه
کومه ماده يا مسئله خونه ده

مثلاثو ساين کوساين نه تېر شه
هم د الجبر معادله خو نه ده

نه کمپيوٽر نه انٽرنيٽ دي گرانه
ځکه سوال يا فرموله خونه ده

ولي منطق او فلسفه لٿوي
مينه ده گرانه ، فلسفه خونه ده

رښتيا ده دا چي مينه سور انگار دي
د حسيني څه بهانه خو نه ده

ښځه څوک ده

پوهېږي ښځه ژوند او دژوندون لویه بقاده
د هر کور پانوس دی دهر کور ښکلا ده

د حسن ملکه ده

په شاه گدا درنه ده

ډالۍ د وخت مجنون ته په نامه باندې لایلا ده
د هر کور پانوس دی دهر کور ښکلا ده

ملگری د ژوندون ده

د هر زړگي سکون ده

داده د جنت حوره بل هیڅوک نه ده همدا ده
د هر کور پانوس دی دهر کور ښکلا ده

ده ډېره با غیرته

هم ډکه له همته

په سترو کارنامو باندې یې ودانه دادنیا ده
د هر کور پانوس دی دهر کور ښکلا ده

د معارف ترانه

معارفه ته زمونږه د ژوندون بله رڼا یې
د هر انسان عزت لپاره ته یوه ښکلا یې

دا ستا ښکلی نوم گوره چې په هر وخت کې روښان دی
چې تاته ښه نظر کوي هغه مو قدردان دی

زموږ د افغانانو همېشه پټ او حیا یې
د هر انسان عزت لپاره ته یوه ښکلا یې

موږ ټولو شاگردانو ستا ساتلی احترام دی
منلې موږ تل ستا قوانین او ښه احکام دي

د هر چا په زړگي کې تقاضا او تمنایې
د هر انسان عزت لپاره ته یوه ښکلا یې

چې گورم ستا خدمت ته په کتلو شم حیرانه
ته مو ارزښت ته مو درنښت ته مو بهایې

تل ویاړ کوي زړښته حسني په دې وینا کې
د هر انسان عزت لپاره ته یوه ښکلا یې

ترانه

پوره به سٿا هر يو ارمان ڪرم پڻتنه پڻله يم
سر به له تانه خپل قربان ڪرم پڻتنه پڻله يم

هريو د ښمن به دي ڊپر ژر تباه رسوا وگوري
دا نيان او فرعونيان به ته تباه وگوري
چي تاته ٽول جهان حيران ڪرم پڻتنه پڻله يم
سربه له تانه خپل قربان ڪرم پڻتنه پڻله يم

زه به دا سٿا د ڪائي بوتي احترام ڪومه
واړه قومونو ته خدمت به تل مدام ڪوم
ښار به دي هر ڍاک او بيان بيان ڪرم پڻتنه پڻله يم
سربه له تانه خپل قربان ڪرم پڻتنه پڻله يم

په رښتيا وایم په خبرو مي سوگند ڪومه
قدر به سٿا د هر بچي او هنرمند ڪومه
نوم دي نري ڪي به روشن ڪرم پڻتنه پڻله يم
سربه له تانه خپل قربان ڪرم پڻتنه پڻله يم

د حسيني دغه ارمان دي چي ودان اوسي تل
ته په ښکلا ڪي تاج د دي اباد جهان اوسي تل
خپور به نري ڪي پاک قران ڪريم پڻتنه پڻله يم
سر به له تانه خپل قربان ڪرم پڻتنه پڻله يم

دي شور يي په احساس ڪي
زانگو يي په يو لاس ڪي
په بل لاس د انري زنگوي لويه تماشاده
د هر کور پانوس دي دهر کور ښکلا ده

د عشق افسانه ڪي
د هجر ترانه ڪي
قران يي حسيني ستايي د مصر زليخا ده
د هر کور پانوس دي دهر کور ښکلا ده

لغمان جان ته

بچی دې غیر تي دی تا به ساتي په میړانه
زه څار دې شم لغـمانه

لغمان کې شنې درې دي
اوبه یې ډېرې خوږې دي
په قام باندې درنې دي
ښایسته ښکلي باغونه لري هم په کې گلانه
زه څار دې شم لغـمانه

وطن زموږ لغـمان دی
په دې خاطر ډېر گران دی
زموږ ځان او ایـمان دی
شعرونو کې به یې ستایو په هر وخت په هر زمانه
زه څار دې شم لغـمانه

زما دادی ارمـانه
هر وخت وایم لغمانه
خبر نه یې له ځانه
زرلښته حسيني همېشه سوال کړي دایمانه
زه څار دې شم لغـمانه

هېواده

زما جنت نشانه ظالمان مې ژپوي
دا ستا لپاره تل دا دښمنان مې ژپوي

ځوانان مو شهیدان شول
بې پلاره ماشومان شول
همېش دهر یتیم څېرې گریوان مې ژپوي
دا ستا لپاره تل دا دښمنان مې ژپوي

په اصل پښتنه يم
په قام باندې درنه يم
بې اصله بې نسب قبیان مې ژپوي
دا ستا لپاره تل دا دښمنان مې ژپوي

ودان به افغانستان شي
پوره به مې ارمان شي
نور وایي حسيني دغه ارمان مې ژپوي
داستا لپاره تل دا دښمنان مې ژپوي

اخترته

څومره بڼايسته دا د اختر داورځې شپې دي
ډېرې په زړه پورې يې لحظې هرې شيبې دي

د زړه له خلاصه ديدنونه

د خوشحالي نه ډک وختونه

د خوشحالي نه د هر چا ډکې خولې دي
ډېرې په زړه پورې يې لحظې هرې شيبې دي

په چکر وزي ستا بچيانه

که دا واړه دي يا لويان

هم پلوشې د خوشحالي خورې ورې دي
ډېرې په زړه پورې يې لحظې هرې شيبې دي

حسيني تل کړي هوسونه

ځکه ليکي درته شعرونه

ځکه دهر اختر بڼايسته بڼکلې ميلې دي
ډېرې په زړه پورې يې لحظې هرې شيبې دي

سندره

جوړ به دې جانان کړم يمه لغماني پېغله
هیر به درنه ځان کړم يمه لغماني پېغله

نشته مې ثاني نه پېښور او نه کابل کې
ستا يې مې هر څوک په هر محفل په هر غزل کې

تابه خپل ارمان کړم يمه لغماني پېغله
گوره چې مې ونه سيزې گرانه بې انگاره

يمه نازولی خلاص به نشې له ازاره
خپل ژوند به داستان کړم يمه لغماني پېغله

وايي حسيني زه په بڼايست کې بڼاپېرۍ يمه
زه د خياله ډکه د خوبو نو شهزادگۍ يمه

پوه به زړه نادان کړم يمه لغماني پېغله
هیر به درنه ځان کړم يمه لغماني پېغله

څلوريزه

لڪه د سيوري درپسي یم ځڪه
ته يي زما د زڙگي غل جانانه

الله ج دې خير ڪري گرانه ڇه به ڪڀري
په اوڻي ڪي ليڪم ڇپل غزل جانانه

%%%

سوري سوري زما گوگل دی گرانه
ليکلی ما درته غزل دی گرانه

((حسيني)) ستري په مزلونو شوله
دا څومره لري ستا مزل دی گرانه

%%%

زما له زړه نه ڪربلا جوړه شوه
بنکلی چمن نه مې بيديا جوړه شوه

کله حيرانه کله شم په ژړا
راته له مينې مې سزا جوړه شوه

څلوريزه

ما ورتنه ڪتلي نن له لري دي
سترگو نه مې سترگي مروري دي

اوڻي ڪي تويومه په گلونو زه
يادي راته ستا ياره خبري دي

%%%

ځڪه شومه لري ستا له څنگ ياره
وا مې نه وري څوڪ د بنگرو شپنگ ياره

مينه مې له هغه چانه ڪرڪه ڪري
څوڪ چي په وطن نه کوي ننگ ياره

%%%

جنت خو دې حرام شو دوزخونه به دې گورم
د مينې د مضمون ٽول کتابونه به دې گورم

په ځمکه خو الله خبر چي لاسته به مې راشي
زه ستورو پسي گرځم اسمانونه به دې گورم

څلوريزه

هيڅ راته چل ول د دعانه راځي
که په خدا شم نو خدا نه راځي

زه يې له مينې توبه گاره کړمه
که مړه هم شمه نو پروا نه ورځي

%%%

يا به ته بڼايسته يې يا به ښکلو ځان پټ کړی وي
دې ټولې د نيا کې بس يو ښکلی راته ته ښکاري

سترگې مې له اوښکو ډکې زړه درپسې درد کوي
شاه مې د زړگي يې او ښاغلی راته ته ښکاري

%%%

شپه چې شوه جانانه په ژړا شومه
ستا له درده وينه تر سبا شومه

بيا مې ستا تصوير زړه ته نږدې کړلو
چې څنگه زه نيمگړې بې له تا شومه

څلوريزه

ای د تهمت ای د الزام ژوندونه
ای د تیارو ای د ماښام ژوندونه

خوبه کوم د زمانې نه گیلې
د رب لپاره شه تمام ژوندونه

%%%

چاسره نور مه لره کار زړگيه
خير که غمو کې يې حصار زړگيه

د ژوند ملگرې مې شوې ستا اندېښنې
شته د بې کسو يو بل يار زړگيه

%%%

زمانه لاره هم مزل پاتې دی
هم مې له سترگو نه کجل پاتې دی

په دې رټلي زړه به يې زه يادوم
رانه ناول رانه غزل پاتې دی

څلوريزه

ما ورته ويلې ماته مينه دومره مه راکوه
ته به رانه لارشي زه به ژاړم ستا خيالونو ته

ولې حسيني دې په دنيا داسې نا هيلې کړم
نشم اوس درمان موندلی خپلو پرهرونو ته

%%%

ستا خيالونو شو گيرو سره عات کړم
له بالا بالا غموسره عادت کړم

چا پسې چې لټومه دا دنيا نن
له ژړا اوله سوچو سره عادت کړم

%%%

راغی رمضان خو ته پخلا نشوې
څنگه مې دردونو ته دوا نشوې

ستا د سترگو لاندې ما به ډېر ژړل
څنگه ته بې درده ته زما نشوې

څلوريزه

هرڅه به هير کړم هغه شپه هيروى نشم
ته چې رانه لارې ما ژړل ستا تصويرونو ته

وايي حسيني چې به مې خيال کې ستا څېره راتله
شوم به په افسوس خپلو نيمگړو غزلونو ته

قطعي

په تنه‌ايي کې ستا غمونه راشي
ځکه راځي گل‌ه ژړا سترگو ته

په هريو گل چې مې نظر پريوځي
هلته درېږي ته زما سترگو ته

%%%

خلک په نيمه شپه نفلونه کوي
زه ستا د مينې غزلونه لولم

دا مې ژړېږم تر سهاره راته
زه مې هر درد او پر هرونه لولم

%%%

ته راته يونان او مصر بار يادوي ولې
مانه مې جانان تر فرانسې پورې جدا ښکاري

صبر مې تمام دی مانه نور امتحان مه اخله
زړه د حسيني دغه ډک له دې دنيا ښکاري

مننه

د کابل پوهنتون له استاد درانه سياسي او فرهنگي شخصيت قدرمن محمد اسماعيل يون صاحب څخه نړۍ مننه چې د دغه کتاب د چاپ لگښت يې پرغاړه واخيست، همدارنگه د ننگرهار ولايت اطلاعاتو او فرهنگ له قدرمن رئيس اورنگ صميم او د فرهنگ امر ښاغلي امرالله اميد صيب څخه نړۍ نړۍ مننه چې زما کتاب يې وکوت او خپلې سريزې يې پرې وليکلې.

حسيني

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک له هېواد پال او فرهنګپال شخصیت
بناغلي (میرحمزه سامیزی) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر
چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د
چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو
هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او
مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا ددې اثر له شاعرې او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه
کوو چې ددې اثر د پنځولو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

د شاعري پېژندنه

اغلي زړښته «حسيني» د نور حسين «نوري» لور د لغمان ولايت،
عليشنگ ولسوالۍ د غازي آباد كلي اصلي اوسېدونكې ده او په
ننگرهار كې د پشيانو په درنه كورنۍ كې زېږيدلې. اغلي حسيني
خپلې ديني زده كړې په ماشومتوب كې ترسره كړي او په ۱۳۹۱ كال
كې د بي بي مريم له عالي لېسې فارغه شوې ده. هغه اوسمهال د
حقوقو او سياسي علومو د پوهنځي محصله ده.

حسيني په شپږم ټولگي كې وه، چې په شعر ليكلو يې پيل وكړ او
تر دې دمه يې په پښتو او پشه يي ژبو شاعري كړې او په خواكې يې
د نثر او ناول ليكنې په برخه كې هم خپله وړتيا ازمايلې ده. زه اغلي
حسيني ته د دې بري له امله مباركي وايم او په مستقبل كې ورته د
لازياتو پرمختگونو په هيله يم.

درښت

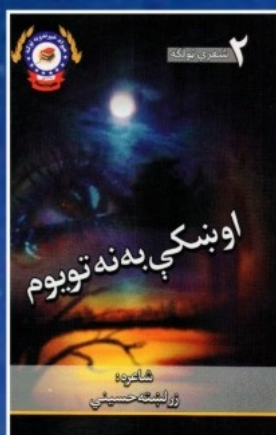
شريف الله «انتظار»
بلجيم

۱۳۹۴/۱۲/۴

د خپرونو لړ: ۸۹

د افغانستان ملي تحريك
www.melitahrik.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library